

Gst. 2017/180

Centrale Raad van Beroep 4 juli 2017, nr. 15/8121 PW
(Mrs. G.M.G. Hink, F. Hoogendijk en J.H.M. van de Ven)
m.nt. I.F. Stolze en J.C. de Wit¹

(Art. 3, 17, 18 en 53a Participatiewet)

JWWB 2017/207
ECLI:NL:CRVB:2017:2284

Het onderzoek is in zijn geheel rechtmatig vanwege het feit dat het college van burgemeester en wethouders bevoegd is 'steeds en spontaan' de rechtmatigheid van verstrekte bijstand te onderzoeken. (Westland)

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank [plaatsnaam] van 17 november 2015, 15/4674 en 15/6443 (aangevallen uitspraak)

Partijen:

[Appellante] te [woonplaats] (appellante)
het college van burgemeester en wethouders van Westland (college)

(...)

Overwegingen

1. De Raad gaat uit van de volgende in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden.

1.1. Appellante ontving sinds 13 mei 2013 bijstand naar de norm voor een alleenstaande ouder, laatstelijk op grond van de Participatiewet (PW). Appellante stond ten tijde hier van belang sinds 14 augustus 2014 in de basisregistratie personen (brp), ingeschreven op het adres [uitkeringsadres] te [woonplaats] (uitkeringsadres). Appellante en [naam S] (S) hebben twee kinderen, geboren op respectievelijk 26 maart 2008 en 13 maart 2012. S stond ten tijde hier van belang ingeschreven op het [adres 2] te [plaatsnaam].

1.2. Naar aanleiding van door een medewerker van de gemeente Westland op 11 november 2014 bekeken Facebookpagina's van appellante en van S is bij deze medewerker het vermoeden ontstaan dat appellante en S op het uitkeringsadres een gezamenlijke huishouding voerden. Naar aanleiding van dit vermoeden hebben sociaal rechercheurs van de sociale recherche Leidschendam-Voorburg (sociaal rechercheurs) een onderzoek ingesteld naar de rechtmatigheid van de aan appellante verleende bijstand. In dit kader hebben de sociaal rechercheurs dossieronderzoek gedaan, registraties geraadpleegd, in de periode van 20 november 2014 tot 22 januari 2015 vijftien waarnemingen bij het uitkeringsadres gedaan en op 27 januari 2015 een huisbezoek op het uitkeringsadres afgelegd. Vervolgens hebben de sociaal rechercheurs op 2 februari 2015 appellante en S en op

9 februari 2015 buurtbewoners in de omgeving van het uitkeringsadres gehoord. De resultaten van het onderzoek zijn neergelegd in een rapport van 10 februari 2015.

1.3. Bij besluit van 13 februari 2015, na bezwaar gehandhaafd bij besluit van 18 juni 2015 (bestreden besluit 1), heeft het college, voor zover hier van belang, de bijstand van appellante met ingang van 9 februari 2015 beëindigd (lees: ingetrokken) en over de periode van 1 september 2014 tot en met 8 februari 2015 ingetrokken.

1.4. Bij besluit van 29 mei 2015, na bezwaar gehandhaafd bij besluit van 24 augustus 2015 (bestreden besluit 2), heeft het college, voor zover hier van belang, de kosten van bijstand over de periode van 1 september 2014 tot en met 31 januari 2015 tot een bedrag van € 6.470,33 van appellante teruggevorderd.

1.5. Aan de besluitvorming van beide bestreden besluiten ligt ten grondslag dat appellante en S vanaf 1 september 2014 een gezamenlijke huishouding voeren op het uitkeringsadres. Door van die gezamenlijke huishouding geen melding te maken bij het college heeft appellante de op haar rustende inlichtingenverplichting geschonden. Als gevolg daarvan is haar ten onrechte bijstand verleend naar de norm voor een alleenstaande ouder.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank de beroepen tegen de bestreden besluiten ongegrond verklaard.

3. In hoger beroep heeft appellante zich op de hierna te bespreken gronden tegen de aangevallen uitspraak gekeerd, voor zover deze betrekking heeft op de intrekking van de bijstand over de periode van 1 september 2014 tot en met 8 februari 2015 en de terugvordering van de kosten daarvan.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1. De hier te beoordelen periode loopt van 1 september 2014 tot en met 8 februari 2015 (periode in geding).

4.2. Het besluit tot intrekking van bijstand is een voor de betrokkene belastend besluit, waarbij het aan het bijstandverlenend orgaan is om de nodige kennis over de relevante feiten te vergaren. Dat betekent dat de last om aanneemelijk te maken dat aan de voorwaarden voor intrekking en beëindiging is voldaan in beginsel op het bijstandverlenend orgaan rust.

4.3. Aangezien vaststaat dat uit de relatie van appellante en S kinderen zijn geboren, is ingevolge artikel 3, vierde lid, aanhef en onder b, van de PW voor de beantwoording van de vraag of in de te beoordelen periode sprake was van een gezamenlijke huishouding bepalend of appellante en S hun hoofdverblijf hadden in dezelfde woning. Meer in het bijzonder ligt hier de vraag voor of S zijn hoofdverblijf had op het uitkeringsadres.

4.4. De vraag waar iemand zijn hoofdverblijf heeft, dient te worden beantwoord aan de hand van concrete feiten en omstandigheden. Appellante en S stonden in de periode in geding op afzonderlijke adressen ingeschreven. Dat gegeven staat op zichzelf niet in de weg aan het hebben van een hoofdverblijf in dezelfde woning op één van die adressen.

¹ Indira Stolze en Joke de Wit werken beiden bij de sectie Bestuursrecht van Erasmus School of Law. De laatste is tevens voorzitter van de sociale kamer van de bezwaarschriftencommissie van de gemeente Rotterdam.

4.5. Appellante heeft betoogd dat het college de onderzoeksbevindingen niet aan de bestreden besluiten ten grondslag heeft mogen leggen, omdat het college een ongerechtvaardigde inbreuk op het recht op respect voor het privéleven heeft gemaakt door het zonder enige indicatie voor fraude verrichten van onderzoek op Facebook. Het onderzoek als zodanig is daarom onrechtmatig zodat de onderzoeksbevindingen buiten beschouwing moeten blijven. Dit betoog treft geen doel.

4.6.1. Bij het college is naar aanleiding van de bevindingen van het onderzoek op Facebook twijfel ontstaan aan de juistheid van de door appellante verstrekte inlichtingen. Om deze twijfel weg te nemen heeft het college de sociale recherche verzocht een rechtmatigheidsonderzoek in te stellen. Hierbij zijn achtereenvolgens de onderzoeksmiddelen, zoals vermeld onder 1.2, ingezet.

4.6.2. Ingevolge artikel 53a, zesde lid, van de PW is het college bevoegd onderzoek in te stellen naar de juistheid en volledigheid van de verstrekte gegevens en zo nodig naar andere gegevens die noodzakelijk zijn voor de verlening dan wel de voortzetting van de bijstand. Zoals de Raad eerder heeft overwogen (uitspraak van 29 maart 2016, ECLI:NL:CRVB:2016:1092), kan deze bevoegdheid steeds spontaan worden uitgeoefend ten aanzien van alle bijstandsgerechtigden en is daartoe dus geen daaraan voorafgaand en redengevend feit, signaal, grond of vermoeden vereist.

4.6.3. Het betoog van appellante dat het onderzoek op Facebook onrechtmatig zou moeten worden geacht, wat daar verder ook van zij, kan appellante niet baten. Uit 4.6.2 volgt immers dat het college ook zonder de hiervoor vermelde twijfel, bevoegd was een onderzoek in te stellen naar de rechtmatigheid van de aan appellante verleende bijstand. Hierin is dan ook geen grond gelegen de door de sociale recherche verkregen onderzoeksbevindingen buiten beschouwing te laten. Daarbij komt dat ook in geval van een onrechtmatig bevonden onderzoek geen rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel zich ertegen verzet dat een nader onderzoek wordt ingesteld naar de rechtmatigheid van verleende bijstand en dat de bevindingen van een dergelijk onderzoek bij de beoordeling van het recht op bijstand worden betrokken. Dit wordt eerst anders indien geoordeeld moet worden dat het college in redelijkheid geen gebruik kon maken van de bevoegdheid tot het instellen van een nader onderzoek of van de daardoor verkregen onderzoeksresultaten, gelet op de wijze waarop dat in dit geval is gebeurd. Hiervoor bieden de gedingstukken geen aanknopingspunten.

4.7. Anders dan appellante heeft betoogd bieden de bevindingen van het onderzoek door de sociale recherche een toereikende feitelijke grondslag voor de conclusie dat appellante en S in de periode in geding hun gezamenlijk hoofdverblijf hadden op het uitkeringsadres.

4.7.1. Appellante heeft op 2 februari 2015 ten overstaan van de sociale recherche verklaard dat S vanaf het moment dat zij het nieuwe huis heeft betrokken voor meer dan de helft van de tijd bij haar verblijft, dat hij in het weekend vaak mee eet en doordeweeks als hij uit werk thuiskomt, dat hij de huissleutel heeft en dat het uitkeringsadres als het

postadres van S bekend is bij zijn werkgever. S heeft op 2 februari 2015 verklaard dat hij zo ongeveer vanaf september 2014 hoofdzakelijk bij appellante heeft verbleven en daar vanaf dat moment meer dan gemiddeld was. Hij heeft verder verklaard dat hij vanaf september 2014 bij appellante at, dat hij een sleutel van de woning van appellante heeft en dat zijn loonstrook is geadresseerd op het uitkeringsadres.

4.7.2. De in 4.7.1 genoemde verklaringen van appellante en S vinden steun in de verklaringen van vier omwonenden van het uitkeringsadres van 9 februari 2015. Deze omwonenden hebben allen verklaard dat S vanaf augustus of september 2014 op het uitkeringsadres woont.

4.8. Uit 4.7 tot en met 4.7.2 volgt dat de verklaringen van appellante, S en de omwonenden van het uitkeringsadres voldoende feitelijke grondslag bieden voor de conclusie dat appellante en S gedurende de gehele periode in geding hun gezamenlijk hoofdverblijf hadden op het uitkeringsadres. De gronden die appellante heeft aangevoerd met betrekking tot de waarnemingen en het huisbezoek behoeven daarom geen bespreking.

4.9. Uit 4.2 tot en met 4.8 volgt dat het college, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, zich op goede grond op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellante en S gedurende de periode in geding een gezamenlijke huishouding voerden.

4.10. Met betrekking tot de terugvordering heeft appellante geen zelfstandige gronden aangevoerd. Deze behoeft daarom geen afzonderlijke bespreking.

4.11. Uit 4.1 tot en met 4.10 volgt dat het hoger beroep niet slaagt, zodat de aangevallen uitspraak zal worden bevestigd voor zover aangevochten.

5. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak voor zover aangevochten.

Naschrift

1. In de beide hierboven afgedrukte uitspraken heeft het college van burgemeester en wethouders (hierna: college) onderzoek gedaan naar een bijstandsgerechtigde met een uitkering voor een alleenstaande van wie werd vermoed dat zij een verzwegen gezamenlijke huishouding voerde. De resultaten van het onderzoek hebben er in beide gevallen toe geleid dat het college zijn vermoeden bevestigd zag waarop het college de bijstandsuitkering heeft ingetrokken en teruggevorderd.

In beide casus is door appellanten aangevoerd dat de resultaten van het verrichte onderzoek niet ten grondslag hadden mogen worden gelegd aan de intrekking en terugvordering van de uitkering omdat het onderzoek geheel of gedeeltelijk niet rechtmatig is geweest. In beide gevallen slaagt het beroep niet. De Centrale Raad van Beroep (hierna: CRvB of Raad) oordeelt dat (delen van) de resultaten van het verrichte onderzoek als bewijs mogen worden gebruikt en

voldoende feitelijke grondslag bieden voor het aannemen van het bestaan van een gezamenlijke huishouding. Aan de hand van deze uitspraken zullen wij in het vervolg van deze noot de reikwijdte van de onderzoeksbevoegdheid ex artikel 53a, zesde lid, van de Participatiewet bespreken. Met betrekking tot de uitspraak van de CRvB van 16 mei 2017, ECLI:NL:CRVB:2017:1965 (*Gst.* 2017/179), zullen wij tevens ingaan op de vraag in hoeverre het college de bevindingen van nader onderzoek mag gebruiken als voorafgaand onderzoek onrechtmatig is bevonden.

2. Ingevolge artikel 53a, zesde lid, van de Participatiewet heeft het college de bevoegdheid onderzoek te doen naar de juistheid en volledigheid van de verstrekte gegevens en andere gegevens die noodzakelijk zijn voor de verlening dan wel de voortzetting van bijstand. Indien het onderzoek daartoe aanleiding geeft, kan het college besluiten tot herziening of intrekking van de bijstand. Ten aanzien van de uitoefening van deze bevoegdheid heeft de Raad meerdere malen geoordeeld dat het college zijn onderzoeksbevoegdheid 'steeds en spontaan', dat wil zeggen zonder voorafgaand redengevend feit, signaal, grond of vermoeden mag uitoefenen ten aanzien van alle bijstandsgerechtigden (CRvB 29 maart 2016, ECLI:NL:CRVB:2016:1092). Zelfs als er bij het college geen twijfel bestaat over de juistheid of volledigheid van de verstrekte gegevens, mag een onderzoek naar de rechtmatigheid van de verleende bijstand worden ingesteld. Daarnaast is het volgens vaste rechtspraak van de CRvB in beginsel zo dat de bevindingen van een nader onderzoek mogen worden gebruikt bij het beoordelen van het recht op bijstand, als eerder onderzoek onrechtmatig is bevonden. Dit laatste is alleen anders als het college in redelijkheid geen gebruik kon maken van de bevoegdheid tot het instellen van nader onderzoek of van de door het onderzoek verkregen resultaten vanwege de manier waarop het onderzoek is uitgevoerd (CRvB 23 december 2014, ECLI:NL:CRVB:2014:4346). Dit betekent met andere woorden dat de zogenaamde 'verboden vruchten' niet aan een besluit tot herziening of intrekking van de bijstand ten grondslag mogen worden gelegd.

3. In de uitspraak van 4 juli 2017, ECLI:NL:CRVB:2017:2284, heeft appellante aangevoerd dat de resultaten van het onderzoek niet hadden mogen worden gebruikt omdat de start van het onderzoek – het bekijken van Facebookpagina's van appellante – onrechtmatig was; hiervoor bestond geen aanleiding. Hierdoor moet, aldus appellante, ook het vervolg van het onderzoek – het raadplegen van registraties, het verrichten van een vijftiental waarnemingen in twee maanden bij de woning van appellante, het afleggen van een huisbezoek, het horen van appellante, haar 'partner' en buurtbewoners – als onrechtmatig worden gekwalificeerd. De Raad verwerpt deze beroepsgronden van appellante en beoordeelt het onderzoek in zijn geheel rechtmatig vanwege het feit dat het college bevoegd is 'steeds en spontaan' de rechtmatigheid van verstrekte bijstand te onderzoeken (r.o. 4.6.3).

4. In de zaak van 16 mei 2017 liggen de feiten anders. Hier is het onderzoek gestart naar aanleiding van meldingen waarvan niet helemaal duidelijk is of deze al dan niet anoniem zijn. In elk geval staat vast dat op 27 november

2012 en 11 december 2012 een melding is gedaan aan de sociale recherche van de gemeente Kerkrade (hierna: sociale recherche). De inhoud van deze meldingen betrof in beide gevallen de veelvuldige aanwezigheid van de vriend van appellante in haar woning en het meerdere malen per dag uitlaten van de hond nabij het uitkeringsadres. Op basis van deze meldingen is de sociale recherche een rechtmatigheidsonderzoek gestart naar de aan appellante verleende bijstand. Dat onderzoek bestond uit het raadplegen van diverse, niet nader genoemde registers, het verrichten van waarnemingen in de periode van 22 december 2012 tot en met 8 oktober 2013, twee onaangekondigde huisbezoeken op 16 en 24 september 2013, een buurtonderzoek op 18 en 24 september 2013 en ten slotte uit het horen van appellante en haar vriend op 1 en 2 oktober 2013. Ten aanzien van de rechtmatigheid van het onderzoek oordeelt de rechtbank in beroep dat de inzet van het middel waarnemingen in beginsel is gerechtvaardigd op basis van de eerder gedane meldingen. De rechtbank stelt echter vast dat het grote aantal (heimelijke) waarnemingen gedurende een periode van bijna tien maanden – er zijn maar liefst 258 waarnemingen verricht – het karakter draagt van stelselmatige observatie waarvoor de vereiste toestemming van een officier van justitie ex art. 126g van het Wetboek van Strafvordering ontbreekt en daarom disproportioneel is (r.o. 8). Ook is niet voldaan aan het vereiste van subsidiariteit omdat eiseres eerder met de bevindingen van de sociale recherche had kunnen worden geconfronteerd waardoor de waarnemingen onevenredig zijn in relatie tot het nagestreefde doel. De rechtbank oordeelt daarmee dat het onderzoek, voor zover dat bestaat uit waarnemingen, een inbreuk vormt op de privacy van appellante. Gevolg is dat de resultaten uit de waarnemingen als onrechtmatig verkregen bewijs moeten worden gekwalificeerd zodat deze niet hadden mogen worden gebruikt bij de beoordeling van het recht op bijstand van appellante. Over het eerste huisbezoek ten slotte, oordeelt de rechtbank dat de resultaten hiervan moeten worden beschouwd als 'verboden vruchten', omdat dit bezoek slechts wordt gerechtvaardigd door de resultaten van de eerdergenoemde waarnemingen en om die reden niet bij de beoordeling van het recht op bijstand van appellante hadden mogen worden betrokken. Desalniettemin komt de rechtbank tot het oordeel dat de melding van 11 december 2012 afkomstig van de politie, een redelijke grond vormde voor het buurtonderzoek en voor het tweede huisbezoek. Het college heeft de hieruit verkregen gegevens tezamen met de verklaringen van appellante en haar vriend (ook wel aan te duiden als 'overig of nader onderzoek') derhalve aan de besluitvorming ten grondslag mogen leggen (r.o. 9). Omdat de rechtbank eveneens oordeelt dat het college op juiste gronden heeft geconcludeerd dat sprake is van een verzwegen gezamenlijke huishouding, luidt het uiteindelijke oordeel dat de bijstand van appellante terecht is ingetrokken en teruggevorderd (r.o. 14).

5. In het hoger beroep in de zaak van 16 mei 2017 ziet de CRvB zich voor de vraag gesteld in hoeverre het nader onderzoek – het buurtonderzoek, het tweede huisbezoek en het horen van appellante en haar partner – is verricht

naar aanleiding van de verkregen 'verboden vruchten'. Saillant detail aan deze uitspraak is namelijk dat het college in zijn verweerschrift heeft verzocht de uitspraak van de rechtbank te bevestigen. Daarmee staat, zoals de CRvB dan ook vaststelt, het oordeel van de rechtbank dat de waarnemingen en het eerste huisbezoek – en daarmee dus een deel van het onderzoek – onrechtmatig zijn, vast (r.o. 4.3). Wat betreft dit oordeel komt het ons voor dat het college de Raad via (incidenteel) hoger beroep had moeten verzoeken de uitspraak van de rechtbank te vernietigen met het (eventueel) in stand laten van de rechtsgevolgen. Door dit na te laten heeft het college zich, naar onze mening, in eigen voet geschoten. Dit klemmt temeer nu de Raad hierdoor de mogelijkheid is onthouden een inhoudelijke beoordeling van de in beroep onrechtmatig bevonden waarnemingen te geven, zoals hij dat wel uitvoerig en overigens zorgvuldig gemotiveerd heeft gedaan in een recente uitspraak (CRvB 15 augustus 2017, ECLI:NL:CRVB:2017:2807, vanaf r.o. 4.7).

6. Terug naar de beoordeling van het hoger beroep van appellante. Zij stelt zich op het standpunt dat niet alleen de resultaten van het eerste maar ook de resultaten van het tweede huisbezoek moeten worden gekwalificeerd als 'verboden vruchten' en dat de resultaten hiervan derhalve niet aan het bestreden besluit ten grondslag hadden mogen worden gelegd. Tijdens het tweede huisbezoek zou bovendien niet zijn voldaan aan het vereiste van *informed consent*, aldus appellante. Zoals wij onder punt 1 reeds noemden, slaagt deze beroepsgrond niet. De CRvB herhaalt dat het een bijstandsverlenend orgaan in beginsel is toegestaan de resultaten uit een nader onderzoek te betrekken bij de beoordeling van het recht op bijstand indien een eerder huisbezoek onrechtmatig heeft plaatsgevonden en dat dit beginsel slechts uitzondering lijdt indien van de bevoegdheid tot het instellen van nader onderzoek in redelijkheid geen gebruik mocht worden gemaakt. Dit is bijvoorbeeld het geval wanneer het nader onderzoek uitsluitend een vervolg is op en onlosmakelijk is verweven met het onrechtmatige huisbezoek of zoals in het onderhavige geval, met onrechtmatige waarnemingen (r.o. 4.4.2.). In lijn met de uitspraak van de rechtbank oordeelt de Raad dat het buurtonderzoek van 18 en 24 september 2013 niet uitsluitend een vervolg is op de onrechtmatige waarnemingen, noch daarmee onlosmakelijk is verweven. De CRvB overweegt dat de bijna een jaar eerder gedane meldingen voldoende aanleiding gaven om het buurtonderzoek te starten. De hieruit verkregen verklaringen vormden een voldoende redelijke grond voor het afgelegde huisbezoek op 24 september 2012, aldus de Raad.

7. Hoewel deze overweging op het eerste gezicht goed te volgen lijkt, merken wij op dat de redenering niet helemaal strookt met de vaste jurisprudentielijn die inhoudt dat een bijstandsverlenend orgaan zijn onderzoeksbevoegdheid ex artikel 53a, zesde lid, van de Participatiewet steeds en spontaan mag uitoefenen. Naar onze mening had de CRvB kunnen volstaan met de overweging dat de verkregen resultaten uit de eerste fase van het onderzoek, namelijk van 27 november 2012 tot en met 16 september 2013, niet bij de besluitvorming mochten worden betrokken, maar dat de resultaten uit de tweede fase van het onder-

zoek, wel rechtmatig zijn verkregen en derhalve mochten worden gebruikt. Het buurtonderzoek van 18 en 24 september 2013, de tweede fase van het uitgevoerde onderzoek, had immers ook zonder de eerder gedane meldingen mogen plaatsvinden en zouden zodoende als 'startpunt' van een rechtmatig onderzoek kunnen worden gekwalificeerd, vgl. CRvB 27 september 2011, ECLI:NL:CRVB:2011:BT6804, USZ 2011/305, m.nt. A. Moesker. Wij zien, met andere woorden, niet in waarom de CRvB noemt dat de al dan niet anonieme meldingen, voldoende aanleiding vormen, dan wel zouden moeten vormen, voor het houden van een buurtonderzoek. Anders dan bij waarnemingen die het karakter dragen van stelselmatige observatie (zie in dit verband r.o. 4.7.6. van de eerdere aangehaalde uitspraak CRvB 15 augustus 2017, ECLI:NL:CRVB:2017:2807), vindt de bevoegdheid tot het uitvoeren van een buurtonderzoek immers zijn grondslag in het zesde lid van artikel 53a van de Participatiewet en is daarvoor geen concrete aanleiding vereist.

8. Een met dit laatste verband houdend tweede vraagteken dat wij plaatsen bij de motivering van de uitspraak van 16 mei 2017, betreft het toch wel enigszins gekunsteld ogende onderscheid in 'onrechtmatig onderzoek' en 'rechtmatig nader onderzoek' dat de Raad aanlegt met betrekking tot het opdelen en categoriseren van het door het college uitgevoerde rechtmatigheidsonderzoek. Als wij het goed zien, 'knipt' de CRvB de observaties en het eerste huisbezoek als het ware uit het gehele onderzoek en kwalificeert het buurtonderzoek, het tweede huisbezoek en de verklaringen van appellante en haar vriend, als rechtmatig uitgevoerd nader onderzoek. Dit roept voor de praktijk relevante vragen op. Ten eerste is niet duidelijk waar 'onderzoek' overgaat in 'nader onderzoek' en ten tweede blijft ongewis wanneer een dergelijk nader onderzoek als rechtmatig kan worden gekwalificeerd als het initiële onderzoek onrechtmatig is bevonden. Hoewel hiervoor ongetwijfeld geen eenduidige oplossing kan worden aangedragen, had het de Raad, in onze ogen, gesierd in dit concrete geval nadere invulling te geven aan de ruim geformuleerde uitzondering op de regel dat het instellen van een nader onderzoek na een eerder onrechtmatig onderzoek, is geoorloofd. Die uitzondering ziet, zoals reeds eerder aangehaald, op de situatie waarin het bestuursorgaan in redelijkheid geen gebruik mocht maken van de bevoegdheid tot het instellen van nader onderzoek, bijvoorbeeld wanneer dit nadere onderzoek uitsluitend een vervolg is op en onlosmakelijk is verweven met het eerdere onrechtmatige onderzoek. Bekijken wij in het onderhavige geval het feitelijk verloop van het onderzoek, dan menen wij dat eveneens kan worden betoogd dat het gehouden buurtonderzoek op 18 en 24 september 2013 onlosmakelijk is verweven met de onrechtmatig bevonden waarnemingen nu deze immers plaatsvonden tot en met 8 oktober 2013. Althans, ons is niet duidelijk waarom volgens de CRvB nu juist geen sprake is van onlosmakelijke verwevenheid tussen deze twee onderzoeksactiviteiten. Datzelfde zou dan aansluitend kunnen worden betoogd ten aanzien van het huisbezoek dat plaatsvond op 24 september 2013.

I.F. Stolze en J.C. de Wit